

[Handelsministeren.]

dende om, at i Sverige bruger man en størrelsesorden på 100, og i Norge bruger man en størrelsesorden på 50. Der ligger altså en vurdering af, hvilken størrelsesorden man finder rigtig, nemlig dér, hvor kontakten ellers har en tilbøjelighed til at svigte, fordi virksomheden bliver for stor. Der ligger også en vurdering af det erhvervsmonster, det enkelte land har i forhold til de andre.

Jeg vil i øvrigt gerne i den forbindelse sige, at når vi inddrager andre lande, er det ikke sådan, at vi har søgt at vurdere, hvad der er sket i et enkelt land, og tage det som udgangspunkt, men vi har prøvet at gennemgå alle systemer for medarbejderrepræsentation og også for samfundsrepræsentation og trække det ud af dem, vi mente passede bedst til den danske erhvervsstruktur og til danske traditioner.

Vedrørende spørgsmålet om repræsentation også i andre virksomhedsformer vil jeg sige, at når vi har indskrænket dette forslag til at gælde for de selskaber, hvorom der findes en selskabslovgivning, betyder det ikke, at vi ikke er enige i, at vi bør gå videre, og derfor er det min hensigt, så snart vi har fået, skal vi sige de første tilbagemeldinger af vurderingen af disse ting i erhvervsudvalget, at søge nedsat et udvalg, der skal beskæftige sig med de erhvervsformer, der ligner selskaber, men ikke i dag har et selskabsretligt grundlag, og hvor det derfor ville være lovligt tilfældigt at sætte disse regler i kraft, fordi de ikke har et fundament at bygge på, som er entydigt og af samme værdi overalt.

Til hr. Lennart Larson, der nævnte, at man også i partiet venstre tog afslappet på medarbejderrepræsentationen, vil jeg sige, at jeg føler mig helt overbevist om, at vi kan markere arbejdstagerkredsen, men vi må erkende, at der, både når det drejer sig om visse former for pengeinstitutter og visse former for forsikringselskaber, er dele af en medarbejderstab set i bred forstand, der har usædvanlige ansættelsesforhold og usædvanlige funktioner, men det må vi drøfte, såle-

des at vi får en tilstrækkelig klar afgrænsning af dette problem. Det tror jeg vi kan få allerede under udvalgsarbejdet.

Når hr. Lennart Larson nævner, at hans parti ville foretrække et særligt organ fremfor en bestyrelsesrepræsentation, skal jeg ikke lægge skjul på, at når jeg ikke har ønsket at fremsætte et sådant forslag, er det, fordi jeg tror, det ville være uheldigt både for forståelsen for og accepten af, hvad det var, man kom med i, og for det fremtidige virke i selskabsform, at vi indførte nye selskabsorganer i stedet for dem, vi har lært at arbejde med i dette land.

Så må vi til gengæld erkende, at uenigheden breder sig, når vi går ind i samfundsrepræsentationen. Jeg kan konstatere, at socialdemokratiets, det radikale venstres og SF's repræsentanter var overordentlig positive over for en samfundsrepræsentation, medens jeg må tage til efterretning, at både det konservative folkepartis og venstres repræsentanter nærede, skal vi sige overordentlig stor skepsis over for værdien af en sådan repræsentation. Jeg kan sige til hr. Poul Dam, som udtrykte sin tilslutning, at vi kan både sige ja og nej til, at sparekasserne er forbilledet. Sparekasserne er et forbillede på den måde, at de har en meget stor sum af erfaringer med hensyn til værdien af en samfundsrepræsentant, og jeg tror, at hvis man spørger sparekasserne i dag, om de ikke har haft glæde af denne samfundsrepræsentation også for den sags skyld i deres kontakt med netop samfundet, vil de gennemgående kunne svare bekræftende. På den anden side er jeg ikke uenig med hr. Poul Dam i, at da sparekasserepræsentationen er så gammel, som den er, trænger den utvivlsomt også til et løft i retning af en mere aktiv løbende kontakt mellem den udpegede samfundsrepræsentant og det ministerium eller den minister, der har udpeget ham eller hende.

Hr. Knud Thomsen havde nogle spørgsmål. Nogle af dem er nok så omfattende, at de bedst egner sig til at blive drøftet i udvalget, men jeg vil godt prøve at besvare